

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: THORVALDSEN.

Citation: Aarestrup, Emil: "THORVALDSEN.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare04val-shoot-workid57076.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

THORVALDSEN.

MORGENSTUNDEN.

Guldharnisket Septembersolen gryer -
See, hvor den med den sidste Skumring strider!
I Purpur hyllet Øresundet glider
Til Hovedstaden for de danske Byer.

Charlottenborg! hvordan? I Glands fornyer
Sig dine Fløie, dine mørke Sider -
Og Hallandsaas? hvor festlig sig udvider
Din Baldachin af Himmelblaat og Skyer!

Hvad Høitid holdes? - Ei Kartoven dundrer,
Ei Trommen hvirvler - Dybest Stilhed leirer
Sig rundt omkring - Jeg hører Musen svare:

Hvo støier vildt og frækt, naar man beundrer?
En Konstens Drot er draget ind; ham feirer
Den danske Morgen med sin Skjønhedsskare.

MUSEET.

Ofte har Armod rakt sin Skjærv, at fremme
Pragtbygninger - ei spurgtes om den vilde -
Den Bygning, vi vil bygge, er kun lille,
En Kube kun, et Skjønheds Honninggjemme.
28 Ræk da en hjælpsom Haand Enhver herhjemme!
Giv eders Skjærv - og lad jer ei forvilde -
I Alle, som i Hjertet føler »stille
For Konstens ædle Sprog et dunkelt Nemme.

Det er ei blot til de studeerte Hjerner,
Eiheller blot til Mænd med Baand og Stjerner,
Skjønhedsgudinden kaster sine Blikke -

Almuens Barn, hvis Kræfter Ingen maalte,
Har hun af Sødmen, hendes Øie straalte,
Som oftest ladet allerdybest drikke.

OPFORDRING

Raab Hurra kun fra Øster og til Vester!
Bring Fakkeltog, drik Skaaler over Skaaler!
Benaad ham kun med Titler og med Straaler,

Og byd til Bords ham med e f; tusind Gjæster -

Indret de prægtigste af alle Fester,
Gjør Alt, hvad Kongen og hvad Folket taaler
Med Tankeblid den store Sværm han maaler:
Alt det er saare godt; dog Noget rester.

O kan du, danske Sommer, endnu funkle
Med nogle Nætter, varme, stjerne dunkle,
Med nogle Dage, blomsterfyldte, klare -

29 Skjænk ham de deiligste, som Norden skabte!
Prøv at erstatte, hvad i Syd han tabte,
Og i det gamle Hjem ham at bevare!

BEVIDNELSE.

Tro ei, at det er Kjøbenhavn alene,
Der jubler til den store Konstners Ære;
Vel kunde Landets Børn ei alle være
Tilstede just med Sang og Flag og Grene,

Ved hin Velkomstens prætigskjønne Scene
Det Vidne tør dog Musen dristig bære:
At samme Følelser vi Alle nære,
Og lige hjerteligt det Alle mene.

Saavidt som Danmark grønnes under Lide,
Er ingen Sjæl, som ikke byder Gjæsten
Velkommen atter i det gamle Thule!

Ja, selv Philistren lægger taus tilside
Det Blad, der har beskrevet Folkefesten,
Og kan ei en Begeistringstaare skjule.

DET EGENTLIGE

Hvad var det Mærkeligste dog ved Sagen?
Hvad var det Frydeligste dog ved Klangen?

30

Det os mest Gribende ved Velkomstsangen,
Og det mest Straalende paa Høitidsdagen?

Det var - hvortil man snart igjen see Magen!
Det Ideales Seier over Trangen,
Det Ædles sikke Høide over Rangen,
Og en Forstummelse af Hverdags-Klagen.

Det var ei nogen Jublen hen i Taaget,
Ei noget Skraal af sammenløbne Dreng,
Det Folkeraab, som lød og endnu lyder;

I>et var det Sande, som vil ud med Sproget,

Det ubevidste Skjønne, der, om længe,
Uændset holdt tilbage, dog tilsidst udbryder.